

Splašený hormony - Similaun (3606 m)

duben 2025

Kolik je kolem hlavního hřebene horských skupin, tolik bylo plánů na dubnové skialpy. V hlavě jedna chata střídala druhou, pokaždé když jsem kouknul do mapy, vymyslel jsem nový pěkný kopec, ale nic určitého. S určitostí jsem jenom věděl, kam nepojedu. Na Hintere Schwärze. Tenhle kopec mi jako poslední odolává z Top 10 Ō. Loňský skialpový výstup dopadl neslavně, stejně jako ten letní před ním. Nedostatek sněhu bohatě vykompenzovaný dostatkem trhlin nás vždy přesvědčil k otočce. Letos toho sněhu napadlo snad ještě méně, tak byl v plánu další letní pokus.

Jenže koncem března mi Rost'a poslal jakýsi odkaz na Stravu. Tam kdosi zaznamenal dva týdny nazpět výstup na Hintere Schwärze. Sněhu pomálu, ale stopa značka ideál. A mě se splášily hormony. Průzkum sociálních sítí mě v mém přesvědčení jenom utvrdil a už jsem se viděl na kopci. Takže kdy? bych měl, kam? už také, zbývalo kdo? Jeden parták se ukázal jako rytíř - politická mrtvola a druhý už jenom

mrtvola. Nocí kolem Mnichova tak svištím v autě sám.

Předpověď' slibovala celkem stabilně zataženo slunečno a lavinovka na jedničce, odpoledne na dvojce. Dopoledne stoupám z Ventu, nikde nikdo. Poslední dva dny trochu sněžilo a na všem je desetacentimetrový prašánek. Bohužel na jižních svazích jenom ten a pod ním suť. Sjezd od chaty do údolí pod ledovec je

jižní svah. Zpod prašanu vykukují všechny šutry, co jich tam je, a v mém plánu se začíná objevovat vážná trhлина. Poslední zkušenost s prašanem a sutií skončila ve vrtulníku a neláká mě si to zopakovat. V chatě si dávám pivo a jdu shánět místní drby. Chatař říká, že jo, že to šlo. Ještě tak dva týdny nazpět. Ale teď? No chlapče, přišel jsi pozdě, slunko bylo rychlejší. Jdi jako ostatní na Similaun, jinam to stejně moc nejde. A přijed' v létě, vždycky v pátek a sobotu místní Bergführer vodí na Schwärze skupinu. No moc mě nepotěšil. Ale co, Címrman také přišel pozdě (a kdyby jenom jednou).

Ráno ještě koukám na svah, přes noc se toho moc nezměnilo. Tak jdu na ten Similaun. Je zataženo, celý hřeben je v mracích. Ale cesta je jasná, stopa jak dálnice, zabloudit se nedá. Na vrcholu nic vidět není. Tak jedu dolů. Hřeben má pořád čepici, až do noci. Ale v údolí je jasno. V noci se vyjasnilo úplně. Další ráno je nebe plech. Chvilí přemítám, jestli nemám jít na Similaun ještě jednou ;-). Ale ne. Zabalím komplet kletr a dávám ranní výstup na Similaunhütte na horkou čokoládu. Nalehko. Úplně nalehko. Jak procházka na Klínovci. Jenom s hrstí mincí v kapse. A zatímco jdou všichni nahoru, já už svištím dolů. Pěkně proti proudu, nikdy s davem. Na chatě jenom přibrzdím, pod terasou беру kletr a pokračuji v kra-sojízdě do Ventu k autu.

Kašlete na hormony, dejte na zdravý rozum a předpověď' počasí.

Ota Pavlas

Foto z akce zde: <https://eu.zonerama.com/OtoPavlas/Album/13118897>>

Maltské popolejzání

LdS

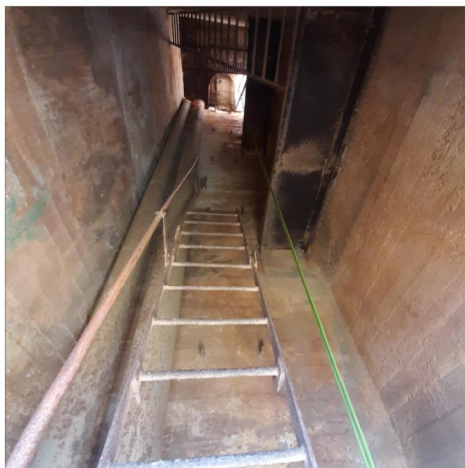
Tak nějak se stalo, že jsme loni koncem října vyrazili na Maltu s tím, že to bude mix různých radovánek od klasického zevlingu u moře až po výkonostní climbing v rámci našich možností. Proč zrovna Malta? Tak na to se zeptejte Dana, který s tím nápadem kdysi přišel. Vždyť na tamní skály neexistuje aktuální tištěný průvodce, jezdí se tam vlevo nárazník na nárazník, takže auto si normální smrtelník netroufne půjčit a tudíž musí jezdit přečpanými autobusy, no a některé lezecké sektory jsou po britech „tradicionalistické“, takže po vlastním jištění. No koho by to neoslovilo, že? Na druhou stranu, je tam slunce a moře, což mnohé vyvažuje. A tak jsme tedy vypálili na výlet za hranice všedních dnů netušíc, co nás čeká.

Jede nás celkem šest, konkrétně moje familie plus Dan s Ivčou. Květa zamluvila ubytko v luxusním šestimístním apartmánu přímo v centru dění na pobřeží St Paul's Bay na severozápadě ostrova, přímo v centru turistického ruchu, malém náměstíčku Bugibba Square. Máme výhled z balkónu na moře, tři separátní ložnice s třemi koupelnami, prostornou vybavenou kuchyni s obývacím. Tak tomu říkám bivak s velkým B. Když se Květa s nadsázkou zeptala, proč doma taky nemáme takovej byteček, tak jsem jí opáčil, že si patrně špatně vybrala. Jedinou nevýhodou, kterou jsem na našem base campu shledal, byla skutečnost, že většina vyhlášených lezeckých oblastí se nachází na druhé straně ostrova. Není to sice kilometrově zas tak daleko, ale těmi autobusy to zabere dost času z krátkého „zimního“ dne. A tak jsme se smířili s tím, že budeme lézt v méně věhlasných sektorech ke kterým, to máme relativně kousek.

Irdum Irxaw

Tenhle sektor máme nadohled z balkónu směrem přes zátoku a tak naše první lezecké kroky míří právě tam. Ve skutečnosti se jedná se o 20m dlouhou a 5m širokou skalní průrvu vytvořenou odlomením skalního masívu od mateřského pobřežního masívu. Pěšky je to cca 5km, ale my volíme cestu autobusem, abychom zjistili, jak to tady s tou hromadnou autobusovou dopravou chodí. No byla to zkušenost! Už jen to, že si člověk musí stoupnout na zastávku na druhé straně silnice, než je zvyklý z „pravostranné“ evropy, je docela schíza. No a když už člověk stojí tam kde má, tak třeba autobus projede kolem a ani nezastaví. A tak se snaží člověk doptat řidičů v dalších autobusech, jestli tam jedou a oni krouží turbanem že ne, aniž by tušili, na co se jich člověk ptá. No nakonec jsme těch 5km zdárně autobusem zdolali a podle popisu z jednoho internetového článku jsme ten sektor našli, ale nebylo to zadarmo. K úpatí skal totiž člověk musí slézt cca 15m po viklajících se zrezivělých žebřících v jakési betonové šachtě. Na Ivču to bylo silný kafe a tak s Danem tento úsek museli slanit. Ale ani potom nebylo vyhráno. Ke vchodu do skalní průrvy totiž vede sotva znatelná pěšina zarůstající křovím, kterou jsem našel víceméně vylučovací

metodou. Poslední překážkou na vstupu do průrvy jsou zbytky zrezivělého vraku auta, které člověk musí překročit nebo oblézt. Ten vrak je výborný orientační bod potvrzující, že jsme správně. Jedna strana průrvy je převíslá, cca 20m vysoká a vedou v ní vytrvalostní cesty od 6a+ výše. Druhá strana průrvy je kolmá, místy lehce položená a vedou v ní technické cesty od 5c výše. Hned je nám jasné, kde je naše místo. Vrháme se s Danem na ty jediné dvě pětky co tu jsou s tím, že dál se uvidí. Ve vyvádění se s Danem střídáme a Květa leze za náma. Ivča plní roli nehrajícího kapitána a střídavě si čte a fandí nám. Hned ta první pětka mě docela prověřila v závěru vypečeným bouldrem, takže optimismem moc nehýřím. Nicméně postupně jsme se otrkali a na odštípnutý masív přidali ještě dvě cesty za 6a, čímž jsme vyčerpali potenciál cest, které jsme schopni na tuto stranu průrvy vylézt. Jsem na radě, a tak mi nezbyvá, než se vrhnout do protilehlé převíslé stěny, kde je nejlépeji tříhvězdičková linie Stavrovski 6a+. Takže volba padla na ni. Moje taktika je co nejrychleji prokraulovat stěnou k řetězu, než mi dojde magi. Už od poloviny jsem měl bandasky jak konve a šel jsem každý tempo nadoraz, ale nechtěl jsem to vzdát a tak jsem se nakonec přeci jen dohemelil v kuse až k řetězu. Tam jsem z recese ještě nejprve nadlezl řetěz nad hranu masívu a teprve potom odsednul do slánění a tlemil se tomu, jak mi bandasky praskají ve švech. Vytrvalost rozhodně není moje silná stránka. Při spouštění jsem si připadal jak hadrová panenka. Než jsem se stihl odvázat, tak přišla skupina českých lezců z druhé strany průrvy. Ze prý tam vede krát-

ká ferata, kterou se dá pohodlně slézt ze shora k průrvě, pokud jí člověk najde. A tak máme radost, že zpátky nemusíme tou hnusnou betonovou šachtou. Nejprve si však Dan i Květa museli odbýt badaskové orgie v cestě Stavrovski a teprve potom jsme opustili stísněné prostředí průrvy Irdum Irxaw.

Il Quaraba

Tak tento sektor byl z pohledu lezení naprostý propadák. Jedná se o skalnatý pahorek tyčící se nad vyhlášenou pláží Golden Bay na jižním pobřeží. Je to asi jen 12km daleko, ale přečpaným autobusem se nám to zdá celou věčností. Písečná pláž Golden Bay je velmi oblíbená a tak není divu, že je přečpaná lidmi. Naše holky se uvelebily hned na začátku pláže a my ostatní jdeme k nedalekému skalnatému pahorku, který se tyčí na protější straně zátoky. Skály na něm jsou divoce rozeklané a hrají všemi barvami od žluté po červenohnědou a při tom krásně kontrastují proti modré barvě moře. Je to pastva pro oči. Obcházíme ten kopec po kamenité stezce, fotíme a marně hledáme nějaké stopy po lezení. V knižním průvodci je zde evidováno asi jen pět cest s poznámkou top-

rope. Doufali jsme, že tu něco za ty roky přibýlo, ale evidentně tu nikdo neleze. A tak Dan s Ivou si hodili lano shora na jednom předskalí a já jsem si udělal tři své vlastní bouldery na jednom fotogenickém balvanu u cesty. Skála je neskutečně ostrá, místy jako střepy, a tak člověk musí dávat pozor, aby se neporezal. To je možná jeden z důvodů, proč tato oblast stojí stranou zájmu lezců. A taky zřejmě fakt, že

spodní patro skalního masívu tvoří solivá lámavá skála. Trochu mi to připomíná vrstvení různých pískovců v Dubských skalách. Asi po hodině lezení pokračujeme dál v obchůzce kolem kopce a kocháme se výhledem na pláž Quaraba, k níž spadají strmé písčité svahy hrající všemi odstíny okrové barvy. Dan seběhnul dolů vykoupat se v průzračně modré vodě zátoky, kdežto já s Květou se vracíme na druhou stranu kopce na pláž Golden Bay za našima holkama. Odpolední zpáteční autobus ani nebyl kupodivu tak narvaný, dokonce jsme i seděli.

Mosta Valey

O dva dny později vyrážíme opět za lezením, avšak tentokrát opačným směrem do sektoru Mosta Valey u městečka Naxar. Od našeho ubytování je to cca 5km a dalo by se tam dojít pěšky. Ale my jsme lenoši a jedeme autobusem č. 49. Jeho záludnost je v tom, že jezdí jen ve všední dny, což naštěstí dnes je. Sektor Mosta Valey, jak už sám název napovídá, je skalnaté údolí, jehož jednu část pomalu ale jistě ukrývá kamenolom, kolem kterého je nutno projít, abyste se dostali do údolí. Všudyprítomný prach a hluk z kamenolomu určitě nejsou atributy, které by potěšili srdce estěta, nicméně my severočeši jsme zvyklí na ledacos, takže se umíme nad to povznést. Podle mapy protéká dnem údolí potok, ale v realu kromě starého mostu nic nenásvědčuje tomu, že by tu někdy tekla voda. Z vyschlého koryta se stala přístupová cesta do nitra údolí. My máme namířeno do sektoru Skautská jeskyně (Scout cave), která je hned na začátku údolí, cca 100m nad cestou. Dá se to najít snadno, protože přímo kolem jeskyně spadá hradební zeď až na dno údolí. Takže nebloudíme a jdeme takřka na jistotu. Jeskyně je docela velká. Vlevo od jeskyně je na temeno masívu vytyčeno 9 cest v obtížnosti do 5c, což je naše krevní skupina. Cesty jsou si podobné jako vejce vejci. Jsou poměrně krátké do 12m, v kolmé stěně po dobrých, poměrně ostrých chyttech. Střídáme se s Danem ve vedení a lezení rychle odsejpá, takže za chvíli nemáme co lézt. Během našeho lezení se na nás přišel podívat ze shora jeden domorodec

a zajímal se, kudy jsme sem přišli. Místní prý nemají rádi, když jim někdo chodí přes jejich pozemky. Po svačině a krátkém relaxu jsme se přesunuli na protější stranu údolí, kde jsem si vyhlédl pár plotnových cest v sektoru Flake Wall. Tak trochu intuitivně jsme našli přístup k úpatí skal a podle oka vybrali linie, které se nám zdály v souladu s průvodcem. Já jsem zahájil vlevo cestou v položené stěně, která kulmi-

novala krátkým břichem, které jsem po kousavých dírách přelezl nadoraz s očima navrch hlavy. Dan i Květa v tom odpadli a huderli, že jsme měli jít už domů, že tohle je prokletě těžká pětka, kde si akorát zkažíme dojem. Až doma jsem zjistil, že jsme byli v úplně jiném sektoru Cat's Arches a ta cesta byla Rain Rush 6b. Dan kousek vedle vpravo vyvedl cestu Straight up 5c, která už byla podstatně stravitelnější a já pak ještě více vpravo další jedlou pětku. Poměrně unaveni balíme fídlátka a jdeme zpět kolem kamenolomu na autobusovou zastávku na kruhovém objezdu, kde jsme zkejsli přes hodinu, protože autobus nejel a my museli čekat na další. Stát na kruháci u frekventované silnice takovou dobu a poslouchat hluk motorů projíždějících aut není zrovna úplně ten správný relax na konci lezeckého dne. Kdybychom šli hned pěšky, tak už jsme dávno doma. Ale kdo si počká, ten si holt počká.

Victoria Lines - Blind Cave

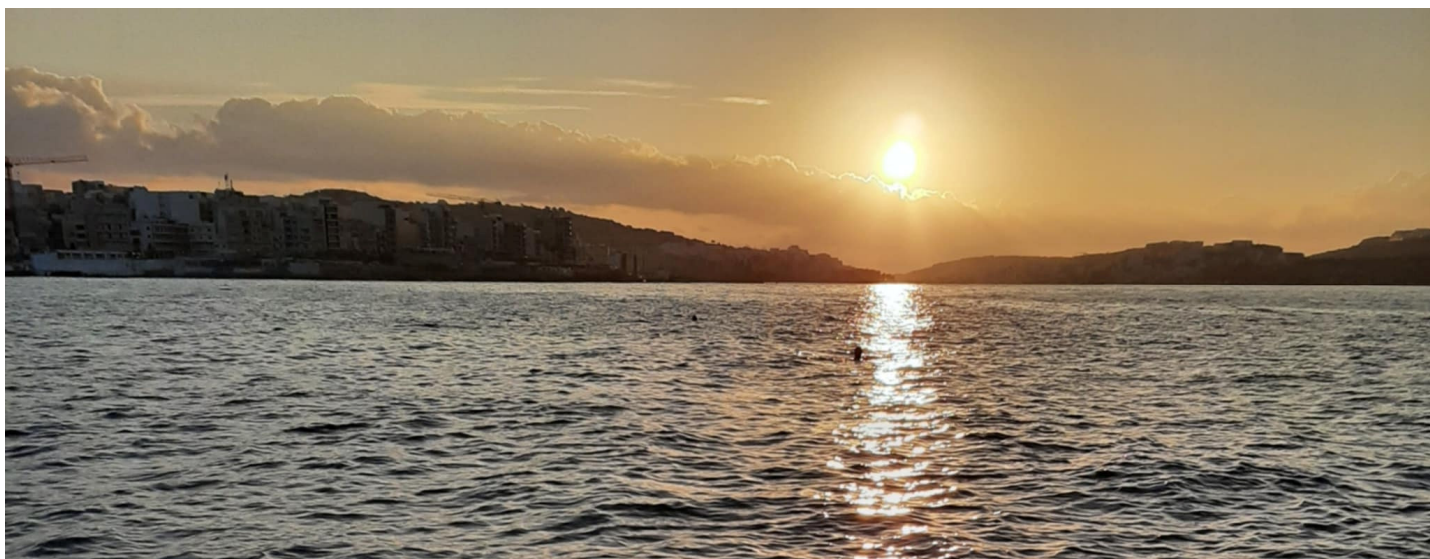
O několik dnů později vyrážíme už jen já a Květa prakticky do těch samých míst k městu Naxos. Stejný autobus jako minule nás veze ke známé autobusové zastávce na kruháci, odkud šlapeme kousek do kopce a pak odbočujeme doleva po prашné cestě lemující pole místních farmářů. Po pár set metrech se začínají po pravé straně cesty objevovat skalní masívy sektoru Victoria Lines. Jako první na ráně je masív Blind Cave, který jsem si vyhlédl v průvodci, protože nabízí spoustu lehkých cest kolem pátého stupně. Ze skal je výhled na mořské pobřeží vzdálené cca 3km vzdušnou čarou, ale bůhví jaká podívána to není. Industriální podtext je všudypřítomný, neboť i sem doléhá zvuk stavebních strojů z nedaleké cementárny. Většina lehkých cest vede v pravé části masívu a jsou to v podstatě takové krátké kvaky cca 12 - 15m. A tak začínáme kompletovat pravou část. Jak už to tak bývá, tak ty nejkratší cesty jsou obvykle nejtěžší, což se potvrdilo i zde. Tu pětku a čtyřku úplně vpravo jsme šli nadoraz. Je vidět, že Mekyho lesní klasifikace se úspěšně rozšířila po celém světě. Chut' jsme si spravili v levé, mnohem vyšší části sektoru, kde jsme vylezli dvě krásné, dlouhé, chytovaté cesty Polo Direct 5C a Skappatura 5C. Ne nadarmo mají dvě hvězdičky. Hned vlevo od nich se už začíná masív naklápět do převisu. Neodolal jsem a vlezl jsem do cesty Bird's Nest Wall Direct 6a. Oproti předchozím lehkým pětččkům tohle bylo úplně jiné kafe, kde jsem si opět sáhnul na dno. Proto-

že vedle nás leze jedna rodina s dětma před kterou se nechci ztrapnit, tak to tlačím v kuse zuby nehty až nahoru k řetězu. Bandasky mám zase jako konve a mžitky před očima. Květa to lézt nechce a ani se jí nedivím. Máme toho oba dost a tak se uchylujeme do levé části masívu, kde máme klídek na svačinu a relax. Všiml jsem si, že přímo nad námi jsou tři plotnové cesty a tak ještě na závěr jednu z nich lezeme a domníváme se že je to cesta Otits 5B. Tím definitivně končíme s Maltským lezením a zahajujeme turistický program, kterým je pěší túra zpět do apartmánu. Je to sice jen cca 5km, ale nám to s focením a kocháním trvá skoro hodinu a půl. Motáme se přes industriální zónu podél frekventované silnice, po kamenitých cestách mezi poli, kolem prasečáku, jehož oděru si nelze nevšimnout, až se konečně dostáváme do města, kde procházíme skrze park a rušné ulice až k našemu apartmánu. Zaslouženou odměnou nám je oběd v řecké restauraci.

Resumé:

Co říci závěrem? Záleží na úhlu pohledu. Z pohledu lezce je třeba férově přiznat, že to málo ze zdejších skal, které jsme stihli vyzkoušet, to žádná extratřída nebyla. No a z pohledu nelezce? Tak na to by asi daly nejlepší odpověď moje holky. Obávám se, že sem teď budou chtít jezdit pořád.

Horolezecký výcvik dětí a mládeže Horoklubu Chomutov 2024

Také v roce 2024 byl v Horoklubu Chomutov realizován projekt „Horolezecký výcvik dětí a mládeže“, jehož cílem bylo zajištění horolezeckého výcviku členů našich kroužků mládeže, neboť skalní lezení a zejména výškové horolezectví může být bez základních znalostí bezpečného lezení a pohybu v horách velmi nebezpečné. V rámci mnoha víkendových výjezdů do různých skalních oblastí byli nováčci seznámeni s bezpečným způsobem lezení na skalách (i těch pískovcových), včetně jištění prvolezce i druholezce, slaňování, základní orientace v terénu, různých způsobů přesunu či bivakování ve volné přírodě.

Výcvik mládeže byl v prvních a posledních třech měsících roku 2024 prováděn na umělých lezeckých stěnách v Chomutově, Kadani a Jirkově. Pravidelné tréninky probíhaly každé pondělí a čtvrtek pod vedením našich cvičitelů a instruktorů. Mimo tyto tréninky jsme s mládeží navštěvovali různé skalní oblasti v rámci jednodenních či víkendových pobytů a během roku jsme pro ně zorganizovali tři soustředění. Přehled jednotlivých akcí s mládeží v přírodě je uveden v následující tabulce:

1	01.01.2024	Novoroční ráchání Horoklubu Chomutov
2	28.01.2024	Výšlap do Doupovských hor místo PKH
3	9.-11.2.2024	Zimní metodika Horoklubu Chomutov - Krkonoše
4	08.03.2024	Lezení na skalách - Polínko
5	09.03.2024	Bouldering na skalách v Petrohradu
6	23.03.2024	Jarní metodika v Perštejně
7	30.03.2024	Lezení na skalách - Bečov
8	26.4.-3.5.2024	Jarní soustředění mládeže v Itálii
9	09.05.2024	Lezení na skalách - Tušimice
10	11.05.2024	Lezení na skalách - Kozelka
11	13.05.2024	Lezení na skalách - Tisá
12	18.05.2024	Lezení na skalách - Bečov
13	25.05.2024	Lezení na skalách - Tisá
14	01.06.2024	Cestovatelský festival Caminos v Bečově
15	06.06.2024	Lezení na skalách - Perštejn
16	20.06.2024	Lezení na skalách - Perštejn
17	26.06.2024	Lezení na skalách - Tušimice
18	3.-6.7.2024	Letní soustředění mládeže - Tisá
19	17.07.2024	Lezení na skalách - Perštejn
20	25.07.2024	Lezení na skalách - Tušimice
21	5.-9.8.2024	Olympijský festival Most
22	14.-16.8.24	Letní soustředění mládeže - Tisá
23	22.08.2024	Lezení na skalách - Tušimice
24	26.8.-1.9.2024	Eurohry v Doksech
25	05.09.2024	Lezení na skalách - Tušimice
26	12.09.2024	Lezení na skalách - Perštejn
27	12.10.2024	Horolezecký "Komplet"
28	22.-24.11.2024	Poslední slanění Horoklubu Chomutov
29	18.11.2023	Výšlap na Jedlák
30	14.12.2024	Zdobení vánočního stromčku pro zvířátka
31	19.12.2024	Vánoční stěna v Kadani
32	24.12.2024	Vánoční lezení v Perštejně
33	26.12.2023	Vánoční výšlap na Plešivec a Vánoční lezení na Bořeni

Horolezeckého výcviku v roce 2024 se účastnili zejména členové našich kroužků mládeže, tj: Babáček Matěj, Bandas Bronislav a David, Goláš Ladislav, Hlubůčková Barbora, Hlubůček Matěj, Jůzová Magdalena, Kozychko Kristian, Kratochvíl Michal, Langer Štěpán, Langerová Anna, Peštová Anna, Polách Jakub, Sojková Adéla Soukup Matěj, Spěvák Jakub, Spěváková Kateřina, Šalamonová Kristýna, Šťastný Filip a Vykydal Vojtěch pod vedením instruktorů horolezectví Bronislava Bandase, Petra Brandla, Jiřího Šťastného a cvičitelek Lucie Jabůrkové a Radky Štejnarové.

Zimního metodického víkendu na Výrovce v Krkonoších v termínu: 9.-11.2.2024 se zúčastnili:

	Jméno	Příjmení
1	Leoš	Dvořáček
2	Petr	Brandl
3	Jiří	Šťastný
4	Filip	Šťastný
5	Mária	Šťastná
6	Bronislav	Bandas
7	Petra	Bandasová
8	Broník	Bandas
9	David	Bandas
10	Blahoslav	Kluc
11	Šarlota	Dušková
12	Lucie	Jabůrková
13	Zuzana	Suchopárková
14	Karolína	Škrábalová
15	Kateřina	Svobodová
16	Tereza	Hefnerová
17	Zuzana	Šišovská
18	Adéla	Králová
19	Pavla	Koukolíčková

„Realizováno za finanční podpory statutárního města Chomutova“.

SEVERNÍ STĚNA EIGERU

Pája Bohuněk

Vylézt severní stěnu Eigeru byl můj sen už od mala. Pořád jsem to odkládal, ale dost bylo výmluv, nastal čas to zkusit. Na výpravu jsem vyrazil s partákem Michalem Hlaváčem, kterého jsem poznal asi dva dny před odjezdem. Vylezli jsme spolu celé tři cesty na Matoušovce a nabyli jsme pevné přesvědčení, že to spolu „nějak dáme“.

V neděli ráno vyrážíme z Děčína, večer už parkujeme na stellplatzu kousek od Interlaken. Ráno balíme věci do stěny a po dvouhodinovém vymýšlení „kam s dodávkou“ konečně sedáme na zubačku a vystupujeme na stanici Eigergletscher. Odtud pěšky pod stěnu, stavíme stan a zbytek dne pozorujeme dění ve stěně. Lezců je

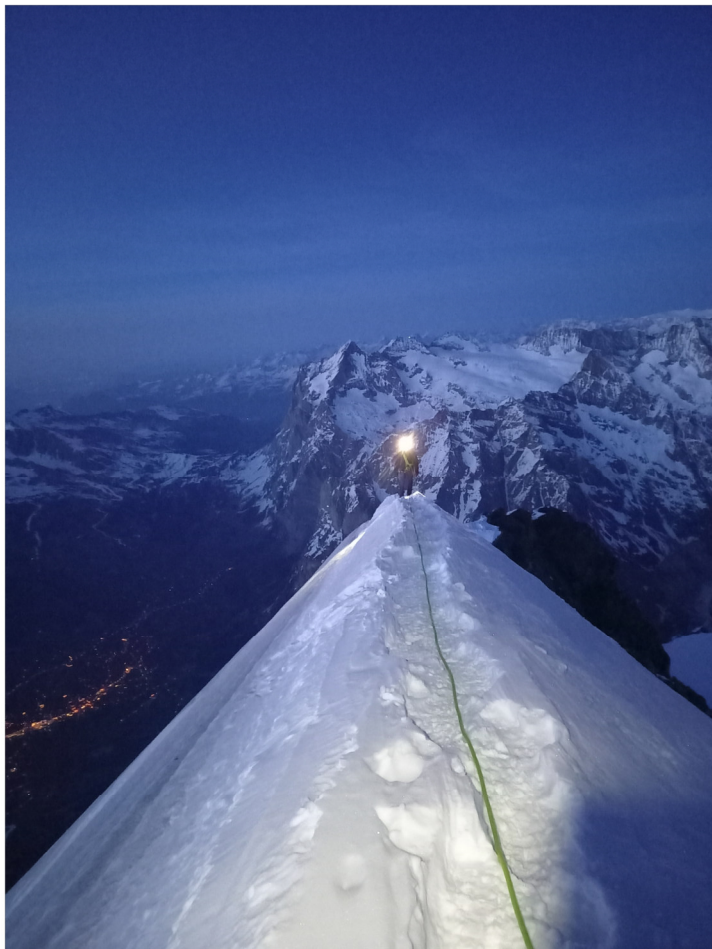
dost, podmínky vypadají skvěle. Předpověď slibuje pět dní azuro. Co víc si přát? Do spacáku zalézáme ještě za plného světla, ale i tak mi budík na 23:30 přijde jako dobrý vtip.

Vstává se mi vlastně docela dobře. Nebo jsem vůbec nespál? Vaříme vodu, dáváme půlnoční snídani a v 0:30 vylézáme ze stanu. Nikde nikdo. Super, jsme první! - napadne mě. Jenže než si hodíme batohy na záda, profrčí kolem nás trojice nějakých horských gazel. „Snad nás nebudou brzdit,“ prohodím. Ještě je zkusíme dostihnout v nástupu, ale světla jejich čelovek mizí daleko nad námi. Tihle nás zdržovat nebudou. Ve tři ráno jsme pod Těžkou spárou.

Úvodní pasáže lezeme bez jištění. Podmínky? Luxusní. Těžká spára, jak už někdo napsal, není moc těžká, a i za tmy v pohodě lezitelná. Lezeme většinou současně - první zakládá nebo cvaká staré skoby, pak se střídáme. Valíme přes známé úseky jako Hinterstoisserův travers, první ledové pole, Eisschlauch... Ve druhém ledovém poli začíná svítat. Dohonily nás dvě dvojky, takže v Žehličce menší zácpa. Všichni ale v pohodě, žádné nervy, jen kosmopolitní small talk. V Bivaku smrti jsme před osmou ráno. Začínáme si pohrávat s myšlenkou, že to dáme za den. Zase lezeme současně až do půlky rampy, kde je jedna těžší, ale fakt parádní délka. Na konci rampy trochu bloudím a vylezu asi 50 metrů špatným koutem. Slézám to celé zpátky, ale naštěstí jsem hned našel správný směr a zaštandoval na začátku Rozlámané spáry. Ta nabízí pěkné lezení v pevné skále. V bivaku, kde jsme chtěli spát, jsme půl hodiny po poledni,

takže místo večeře dáváme rychlý oběd a valíme dál. Božský travers zas tak božský není, rozlámaná skála skoro bez jištění v ohromné expozici. Pecka! Od konce Pavouka (ledového pole) se kvalita skály rapidně zhoršuje. Navíc nás začínají ostřelovat padající šutry, jak se slunce začalo opírat do vrcholových partií. Jsme už celkem na kaši, ale vidina blízkého vrcholu nás žene dopředu. Únava dělá svoje a náš svižný postup zastavuje převislá spára, kterou se mi nedaří přelézt. Po několika pokusech odlézt od skoby to vzdávám a nechám se spus-

tit na štand. Doplnuji energii gelem a čokoládou. Nechávám batoh na štandu a bez něj se mi daří délku nějak prostoupit. Následuje nepříjemný mokrý travers, pak kus slézání za shnilá lana. Kanonáda shora nabírá na intenzitě, každou chvíli dostaneme kamenem. Ve výlezových spárách je nepříjemně kluzká a vyhlazená skála s dost mizerným jištěním. Pak ale přibývá sněhu a celá dnešní dřina je zakončená asi 100 metrů dlouhým úsekem ve vodním ledu. Hřebem už je za odměnu a v devět večer jsme na vrcholku. Už za tmy se snažíme vykouzlit inteligentní vrcholovou fotku.

Průvodce tvrdí, že u vrcholu je pár míst na bivak, my ale žádné nenašli. Takže pokračujeme hřebem dolů a stále nic. Ale mně je to celkem jedno. Euforie je silnější než únava a klidně bych celou noc proseděl na batohu. Po dvou slaněních ale nacházíme krásné místo, kde uděláme záhrab, konečně doplnujeme tekutiny a odpočíváme.

Ráno nás vítá nádherný východ slunce. Rychle balíme a snídáme až dole v restauraci na Eigergletscheru. O pár hodin později už svištíme po dálnici směrem k Bodamskému jezeru. A já přemýšlím, jestli se mi to všechno jenom nezdálo.

Díky za podporu TILAK, ROCK EMPIRE